

שנקרת אהה שעיל ידי היראה יוכה אדים
לבחינת אהה הבא ממתנה בן"ל. וזה
עצמו היה בעקידה שהייתה בחינת גבורה כמו
שכתב בזוהר הקדוש¹³ וזה היה סיכון אחרון
שאו נתקן בשליחותם לבחינת אהה שהוא
מרתו. ופעל בן שיכבה כל אדם לבחינת
אהה ושלם על ידי היראה בן"ל וזה
ירושלים. וכן בכל שבת קורש שוכין על ידי
ימי העבודה לבחינת שבת שהוא אהבה¹⁴
וממתנה מות' יתברך בן"ל. וזה יראה יראה
בשם שבא לראותך זוכך להראות¹⁵ שהוא
התגלות בן"ל. איini זוכר אם אמרתי כל
זה. וכן פינחס זכה על ידי הקנאה לבחינת
אהה וחסד בן"ל. ובגמרה¹⁶ שלום כשהוא
שלם בלי מום. בזוהר הקדוש אמרו¹⁷ הקשה
על שביעל מום פסול והלא כתיב (ישעה נ, ט)
אשכון את דכא שהקב"ה בזוהר במאנן
תבירין. אך מי שלבו נשרב באממת חל עליו
גיאותה דקדושא בריך הוא כ"ז והוא
20 הביטול ונקורה הנ"ל הנקרת שלום בן"ל.
ובפרש¹⁸ שהשבטים ולוזו על פינחס הרוג
נשיא שבט כ"ז. וחס ושלום שאמרו שלא
טוב עשה. אבל בודאי הבינו כי איש יחיד
לא יוכל לעשותה זה. ובאמת עשה פינחס זה
בשם כל ישראל כמו שכתב (NUMBER כה, יא)
בתוכם בן"ל. וזה שהכתוב יחשו אחר אחרן
שמודתו אוהב שלום¹⁹ וככל מעשיו בשם כל
ישראל שהיה מיוחד לעבודת כל בני
ישראל בן"ל.

קשה לモה לא נשמה. רק ב"ל להיות על יורי איש פשוט שאיןו כהן וגם שיזכה בחונתו על פי הדרין גם כן ב"ל ועל יורי שמתוך אהבה עשה דין בחותאים עירוב והיבר החסדר עם הדין ועל ירי זה בא לבחינת כהן וחסדר גם על פי הדרין ב"ל¹. ובמדרש² כי הכהונה היה עתיד להיות שם ואחר כך ניתן לאברם אבינו ע"ה. עוד שם³ כי שם קרא לירושלים שלם ואברהם יראה כמו שכחוב (ראשית, ז) ויקרא כ"י המקום בו ה' יראה ב"ר ע"ש פרשת לך לר. כי שם לא זכה על ידי מעשייו רק שהיה נבחר לבחונה. וזה בחינת שלם שהקב"ה שמו שלם שהוא שלימות הכל. והכל בז הבקודה ממניו יברך שליחיה כל נקראות שלום⁴. ולכך kali מוחזיק ברוכה⁵ הוא להיות בזקודה זו והוא נקריאת שבת ולכך ויבורך כ"ר⁶ כי מוחזיק ברוכה ב"ל. וזה פורט סוכת שלום⁷ כי בשבת יש האורה מות' יתברך במתנה בעלי עבדוה כמו שכחוב⁸ מתנה גנזה כ"ו. ואברהם אבינו ע"ה חידש זה לזכות על ירי עבדוה וזה שכחוב א' אמרם קרא אותו יורי שאמר אברם שם והמקים והוא ז' יראה', שם קרא אותו שלם שאמר זולכי זקן מלך אמר הקב"ה אם קראני אני יוציאך בשם שקריא אותו אברם, שם אדים צדוק מתרעם, ואם קראנו זולכי קרא אותו שלם אברם אדם עצק מתרעם, אבל זולכי קרא אותו ירושלים כמו שקראו שנידם יראה שלם ירושלים (בירר נ' ז)

במדרשי¹ בדין שיטול שכחו. כי היה כהן מקודם גם כן. אך כי כהן בחונית אהבה וחדר². ונודע כי על ידי יירה ה' יתרברך נוות אהבה כמו שכחוב בתניא³ על פסוק⁴ עבותות מתנה אתן כי כהונתכם כו. לזאת כהונה לזרעו של אהרן לדורות. וזה מיתה. אבל פינחס זכה גם כן בדין אל הכהונה וגם בן לדורות על ידי שכיפר על בני ישראל לכלל ישראל על ידי זה השבר גם בן על לדורות. וכתיב (כמובר מה, א) בקנאו כו' בתנותם. והפריש שלא יצא מכללותם חס ושלטם על ידי הקנאה והבעס. רך אדרבה העיר הכתוב עליו שלא עשה הרבר כדי לזכות למחריגה ובdomה. רך הכתיס המשעה בכל ישראל ועשה רק להראות שאף שוחתו בני ישראל עם כל זה יש בהם מי שניקום. ובזה שקר חמת המלך. ומהאי טעם לא עשו משה רבינו ע"ה. כי היה צריך להיות על ידי איש פשוט תוך כלל ישראל. ומהאי טעם י"ש לומר שלא היה ממש מקודם. כמו שכחוב רשי⁵ ויל"ש שבירן שלא נשכח היה צריך למתנה זו. והיא גופא

¹ פינחס בן אליעזר בן אוריון והכון אמר וכבר היה והוא שיטול שבבו לא אמר הגני מונע לו אך בריתם שלום, גורל והשלום נרwan לטבש שאן העלם מטורב אלא בשלום והנוראה כלה שלום שנאמר ר' דרכיה דרכיו נועם ועומד בתובתו שלום ובם גם אמתך ושואלין לו שלום וכן שורתו שלום ובאמתך שואלין בשלום, שמע שרודן וחומין פועל סוכת שלום על עמו, והחפהו וחותמך בשלום, רבכית בתרים וחומין בשלום, אמר ר' שמען הילתאי אין כל מהזק רבעה אלהים שנאמר במלות' (^{במדבר י,א}) כי שע לערובו זה יברת מתנו במלות'

¹² אמר לו הקדרש ברוך הוא למשה: מותנה טוביה יש לי בבית גן ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לשודאל לך וברוחנית (שרת י' עזב: ברכות טז ע"א).

באבות פ"ז^ו נזכרים בקבלה ימים בת קול ויצאת מהר
חוּרָב אוֹי לבריות מעלבונה של
תורהשמי שאינו עוסק כהרות חירות
שנאנמר (משל אי, כב) גם זום זהב כה רוחות חירות
כוי פירוש כי מה עלבון ל תורה על ידי שאין
בני אדם עוסקים בה. רק מצד שהتورה
ניתנה לישראל ואף שאין עוסקין בה אינה
מתפרשת מהם כמו שאמרם^ז כי עולם
נטע בתוכנו וזה שכחוב גום והב כו' שיש
לנו התורה ואנו מניחן אותה ומתדבקין
בגשמיות ועל ידי זה מגיע עלבון גם
להתורה שהוא הנזם כתיר תורה וזהו
שבתו מבחר חורב כיון שם ניתנה התורה
ליישראל. והוא גם כן הירוש מה שבתו
(נזכר בפה) העשויה בהר סיני. ואין מובן. רק
שהפסוק לישב איך בכך בני ישראל
להעלות כל העולמות על ידי התמידין
כנודע שענין הקרבנות לקרב כל הבריאת
לה' יתברך^ט וזה אינו בכך אנושי ורק
שהקב"ה בחר בנו ובונינת התורה נשתנה
סדרי בראשית שהדריבק הקב"ה כל
העולמות בכח התורה ומצוות בני ישראל
עשין. וזהו שכחוב (ההליט כי, א) בח מעשיהם
הגדי לעמו לשון המשכה. וזהו שכחוב
עלות תמיד העשויה בהר סיני בנה'ל; גbam
פירוש שהביא התנא פסוק (משל אי, כב) גם זום
זהב כו'. כי הקב"ה נתן באדם כלים יקרים
מן והם החושים החכמה והשכל שיעש
באדם וצריך להשתמש בהם לעבודות
יתברך ולעיסוק בתורה. וכשמניח הכלים
הלו לדברים אחרים נאמר גם זום הזה כו'
ואומר חרות כו' הוא להסיר התירו
מטרדות עולם זהה מאחר שהועסק בתורה
בדילין ממנה כל הטראות ונעשה בן חורי

בבית גני כ"ר שמתגללה בשבת אהבתו
יתברך לבני ישראל כמו שאומרים⁸ וריצה
בנו ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו כ"ר
זה הוא מתחנה לבני ישראל כמו שכותב
(תשע יי, ז) ואוהבים נרבה שהקב"ה מותנדב
אהבה לבני ישראל כי אי אפשר לבשר ודם
להיות בשלימות כראוי אין צדק הארץ כ"ר
ולא חיטה (קהלת י, ז). רק בשמתוגלה רצונו
יתברך הוא השלימות. זה נתן לישראל
ושם לך שלום (כמורת י, כ). ובאותה אודת
שלום ורוחך שלום⁹ ועל ידי הרצוץ יהיה לו
לבוא לבחינתם שלום נתן לו ה' יתברך
במתחנה כמו שכותבו (כמורת ת, ז) עבדות
מתחנה אתן לך כהונתכם ושלום והוא דיפרנץ
המחלוקת והיינו בשתיקתך בכל העניינים
שלא יהיה שום מתנגד ומקטרוג זהה רך בעור
ה' יתברך שהוא מלך השלים שלו¹⁰. כמו
שאמרו ז"ל¹¹ שמלאכי אש ומים עושין
שלום ומתבטליך לעשות רצון קומו. כמו כן
כפי מה שמתגללה רצונו יתברך בישראל
ובכל אחד בפרט מותבטים כל הקט��ים.
וזהו כל מחוקיק ברכהך¹². ופינחס וכבה לכהונה
בדין על ידי שנקס והוא מזון דין שעשו
ברשעים. וכל זה היה מותך האהבה לה'
יתברך ولבני ישראל. ולכך וכבה לבחינת
השלימות בדין בכ"ל:

במדרש' בדין שיטול ש

- השלום שניתן באשלומים
- בשלום כו'. כי רצונו יתברך הנבראים והוא שלימוד התורה
- בחור בישראל ובשומתגלה א' אין שם חטא וקט�� יכול שבתו² אם יתן איש כו' בו (משל ג, יט) על כל פשעים תקנ'ו⁴ לאחרן הכהן במתנה דבק באהבה זו יוכל לעורר שבינו יתברך לישראל³. ל' בזוכות אחרן⁴ שעל ידי אהבתם לבני ישראל מכל קטרוגם כנסתלך אחרן ויראו כי בשבת קודש פורס סוכת מנתה לישראל כמו שכנות

² מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונחרות לא ישטפה אם יתן איש את כל דzon בינו באהבה בח יבחו לו" (שהרש 1).

ו יושם הכהני מלך עד', מה שמועה שענ' אדרן, וגסטלקו עני כבב', וכסביר נוינה רשות להלט בשארולב, בדעתו דתיבי צירואן כל עדרה כי גע אונדראן (תורה ב' ע"א).

